

REČ AUTORA

Postoji jedan zakon koji govori o čoveku kome je darovana sposobnost lečenja, koji, parafrazirano, glasi: "Ako je nekome data sposobnost lečenja, niko na svetu nema pravo da mu je oduzme ili ospori."

Čovek je tako složen i tako neponovljiv da nema lekara koji bi mogao da tvrdi kako čoveka potpuno poznaje i da je sposoban da nepogrešivo postavlja dijagnozu i leči bolesti. Tako, po mome s hvatanju, nijedan lekar ne može samo sebi da prisvoji pravo pružanja pomoći bolesnim ljudima. Kad bi lekari mogli da pomognu svakom čoveku (što bi bilo divno), verujem da nijedan čovek ne bi odlazio nadrilekarima, travarima, različitim "isceliteljima", lekarima prirodne medicine i homeopatima. Nekima od njih se, zdravlja radi, obraćaju i sami lekari kad su teško ili veoma dugo bolesni, a sami sebi ne mogu pomoći, niti to može da učini ijedan njihov kolega ili zdravstvena ustanova.

Ako neko od ovih iz druge grupe prima bolesnike samo novca radi, zaista ga možemo nazvati nadrilekarom; međutim, ako to čini samo u želji da pomogne, posmatrajmo ga kao pomoćnika u nevolji. Ako takav čovek želi uspeh u pružanju pomoći ljudima, on mora biti dobar posmatrač koji će najveći deo svojih saznanja crpsti iz stručne literature.

Ko je savršen? Ko je kao Bog?